

OPINIA PRAWNA

dot. możliwości skorzystania przez organy Inspekcji (Lekarza Wojewódzkiego oraz Lekarza Powiatowego) z postanowień art. 18 ustawy z dnia 28 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (tj. Dz. U. z 2010 r. nr 112, poz. 744)

Zgodnie z art. 18 organy Inspekcji w przypadku:

1/ zagrożenia:

- epizootycznego,
- bezpieczeństwa produktów pochodzenia zwierzęcego,

2/ gdy jest to niezbędne ze względu na:

- ochronę zdrowia publicznego,
- zabezpieczenia gospodarki przed poważnymi stratami

nakazuje w drodze decyzji administracyjnej

lekarzowi weterynarii wykonywanie czynności do likwidacji tego zagrożenia.

Decyzja musi być prawidłowo doręczona adresatowi – lekarzowi weterynarii w warunkach określonych w art. 39 do 49 kodeksu postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2000 r. nr 98, poz. 1071 ze zm.)

Powołane przepisy szczegółowo regulują zasady doręczania – w tym wypadku decyzji z art. 18 ustawy. M. In. podają, że decyzje doręcza się za pokwitowaniem przez:

- pocztę,
- swoich pracowników (pracowników inspekcji),
- przez inne upoważnione osoby lub organy (art. 39 KPA),
- przez obwieszczenie lub inny zwyczajowo przyjęty sposób w danej miejscowości publicznego ogłaszania (art. 49 KPA), jeżeli przepis szczególny tak stanowi:

Szczegółowe omawianie sposobu i zasad doręczania decyzji przekraczałoby ramy niniejszej opinii. Dlatego też podaję przepisy do zapoznania się z ich treścią.

W tym miejscu dodatkowo podkreślam, że wydanie przez organy Inspekcji decyzji, o której mowa w powołanym art. 18, jest możliwa tylko w wypadku powstania okoliczności wymienionych w punktach 1 i 2 opinii.

Decyzja z art. 18 ustawy, nakazuje indywidualnie (lekarzowi weterynarii) wykonywanie określonych czynności, na określonym terenie, na czas ściśle określony, nie dłużej niż 3 miesiące.

Podkreślam, że decyzja dotyczy mobilizacji lekarza weterynarii, a nie środków, jakimi on dysponuje do wykonywania czynności, a więc np. samochodu, telefonu itp., środki do realizacji decyzji ma w pierwszej kolejności zapewnić organ Inspekcji.

Lekarz weterynarii zmobilizowany na podstawie art. 18 ustawy otrzymuje wynagrodzenie szczegółowo uregulowane w rozporządzeniu ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 2 sierpnia 2004 r. w sprawie warunków i wysokości wynagrodzenia za wykonywane czynności przez lekarzy weterynarii i inne osoby upoważnione przez powiatowego lekarza weterynarii (Dz. U. nr 178, poz. 1837 ze zm.)

Przepisy te określają wysokość wynagrodzenia i warunki wypłaty wynagrodzenia oraz zwrot udokumentowanych kosztów użytych produktów leczniczych weterynaryjnych i wyrobów medycznych.

Zasady wynagradzania, o których wyżej mowa dotyczą lekarza weterynarii prowadzącego własną działalność lekarsko-weterynaryjną jak i lekarza weterynarii pracownika w zakładzie leczniczym dla zwierząt.

Odpowiadając na pytanie czy lekarzowi weterynarii prowadzącemu własny zakład leczniczy dla zwierząt przysługuje odszkodowanie za nie prowadzenie własnej działalności na skutek zmobilizowania na podstawie art. 18 ustawy wyjaśniam, że takie odszkodowanie za poniesione straty i szkody można dochodzić na drodze odrębnego procesu przed sądem cywilnym.

Na pytanie: czy na zlecenie powinien oczekiwać w siedzibie IW czy może we własnym gabinecie, a jeśli tak to jak ma zachować się w przypadku, gdy np. wykonuje operację i w tym czasie dzwoni PLW i prosi o wystawienie świadectw zdrowia.

Odpowiadam:

Nie bez znaczenia używam w niniejszej opinii określenia „lekarza weterynarii zmobilizowanego na podstawie art. 18 ustawy do wykonywania czynności koniecznych do likwidacji zagrożenia”. W ten sposób pragnę podkreślić

nadzwyczajność sytuacji, w jakiej organ inspekcji może zmobilizować lekarza weterynarii.

A więc przede wszystkim musi istnieć stan zagrożenia, o którym mowa w art. 18 ustawy, a nie przewidywane zagrożenie, bo np. lekarze weterynarii nie podpisują umów z wyznaczenia, o których mowa w art. 16 ustawy.

Lekarz weterynarii tzn. ten, który otrzymał decyzję nakazującą mu wykonywanie czynności koniecznych do likwidacji zagrożenia, już z decyzji musi wiedzieć: jakie ma wykonywać czynności dla likwidacji konkretnego zagrożenia, kiedy ma wykonywać te czynności w jakim okresie, w terminie od – do, w jakim miejscu, w jakim terenie.

Ujmując więc ogólnie musi wiedzieć, jakie i gdzie, (w jakim zakładzie, w jakim miejscu) występuje już zagrożenie i jakim w związku z tym będzie zakres jego obowiązków i w jakim okresie obowiązki takie będzie wykonywał a w związku z tym, w jakim okresie będzie podlegał szczególnym wymogom, jakie wynikają z pracy w warunkach zagrożenia, o którym mowa w art. 18 ustawy.

Decyzja, o której mowa w art. 18 ustawy nie może zawierać sformułowań ogólnych, co do występującego zagrożenia, jak i czynności, które zmobilizowany lekarz weterynarii miałby wykonywać. Doprowadziłoby to do sytuacji, że skoro lekarze weterynarii odmawiają wykonywania czynności z wyznaczenia, o których mowa w art. 16 ustawy, to zostaną zmuszeni do wykonywania tych czynności na podstawie art. 18 ustawy. Organ inspekcji będzie, bowiem utrzymywał lekarzy weterynarii w ciągłym stanie mobilizacji. Takie postępowanie naruszałoby rażąco postanowienia art. 18 ustawy.

Podkreślam ponownie, że wydanie decyzji, o której mowa w art. 18 ustawy jest możliwe tylko w sytuacji zagrożenia, jakie wystąpiło, (o czym mowa w art. 18 ustawy) i wtedy dopiero organ inspekcji wydaje konkretnemu lekarzowi weterynarii, do wykonania konkretnych czynności do likwidacji konkretnego zagrożenia w ściśle określonym terminie.

Należy także zaznaczyć, że w stanie zagrożenia, o którym mowa w art. 18 ustawy, to także organ inspekcji zobowiązany jest do pełnej mobilizacji sił i środków do zapewnienia lekarzom weterynarii wykonywania czynności, do których zostali zobowiązani z mocy decyzji z art. 18 ustawy, a więc także środków transportu, lekarstw, łączności itp.

Jeszcze po raz kolejny, podkreślam, że decyzja, o której mowa w art. 18 ustawy może być wydana w nadzwyczajnej sytuacji zagrożenia i dotyczy zastosowania nadzwyczajnych środków poprzez zmobilizowanie lekarzy weterynarii. Nie może natomiast zastępować uregulowań, o których mowa w art. 16 ustawy. Nie może, więc z jednej strony zobowiązywać lekarza weterynarii do wykonywania czynności koniecznych do likwidacji zagrożenia, a równocześnie zezwalać mu na wykonywanie własnej działalności w zakresie leczenia.

Kiedy miałby wykonywać nakazane czynności a kiedy prowadzić leczenie zwierząt we własnym zakładzie leczniczym.

Tak wydana decyzja w sposób rażąco naruszałaby postanowienia art. 18 ustawy.

Odpowiadając na pytanie odnośnie sposobu mobilizowania lekarzy medycyny do wykonywania czynności zdrowotnych, wyjaśniam, że ta kwestię szczegółowo regulują postanowienia ministra zdrowia z dnia 28 maja 2003 r. w sprawie trybu kierowania osób do pracy przy zwalczaniu epidemii oraz trybu finansowania kosztów świadczeń zdrowotnych udzielanych w związku ze zwalczaniem epidemii (Dz.U. nr 107, poz. 1009) wydanego na podstawie art. 34 ust. 12 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o chorobach zakaźnych i zakażeniach (Dz.U nr 126, poz. 1384 ze zm.).

Przepisy tego rozporządzenia szczegółowo określają tryb kierowania osób do pracy przy zwalczaniu epidemii i tryb finansowania z budżetu państwa kosztów świadczeń zdrowotnych udzielanych w związku ze zwalczaniem epidemii.

Omawianie treści tego rozporządzenia nadmiernie zwiększyłoby treść niniejszej opinii i dlatego zainteresowanym polecam lekturę rozporządzenia.

Warszawa, dnia 17 grudnia 2010 r.

Opracowała: Elżbieta Barcikowska-Szydło